

· **ΕΔΩ ΔΝΤ. ΕΚΕΙ... ;**

ΠΑΣΚ ΕΚΠ/ΚΩΝ Π.Ε.

· **ΕΚΕΙ... ΝΕΟ ΣΧΟΛΕΙΟ !**

"Ο ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ"

Τελικά , αυτόν τον Απρίλιο δε θα τον ξεχάσουμε ποτέ. Το ΔΝΤ έφτασε στην... πόλη μας και στο εξής όλα θα πρέπει να δικαιολογήσουν εξ αρχής την ύπαρξή τους.

Οι άνθρωποι, οι θεσμοί, οι νόμοι, οι οικονομικές σχέσεις, οι πολιτικές διαδικασίες.

Και αυτό γιατί μέχρι χθες , η ελληνική Κυβέρνηση είχε τουλάχιστον κάποιους βαθμούς ελευθερίας στις επιλογές της. Αντικειμενικοί καταναγκασμοί υπήρχαν, το υπέρογκο δημόσιο χρέος και έλλειμμα , μάς υποχρέωναν σε δημοσιονομική προσαρμογή και μεγάλες μεταρρυθμίσεις. Το χρονοδιάγραμμα ποσοτικών στόχων και μέτρων συναποφασίστηκε στο Συμβούλιο υπουργών της Ε.Ε. , που ενέκρινε το Πρόγραμμα Σταθερότητας και θα παρακολουθούσε αυστηρά την εκτέλεσή του.

Μειώνοντας το έλλειμμα ωστόσο , θα μπορούσαμε παράλληλα να θέσουμε στόχους για την ανακατανομή των πόρων του προϋπολογισμού, προτάσσοντας αναπτυξιακά προγράμματα για την παιδεία και το περιβάλλον για παράδειγμα, που θα αξιολογούνταν στην εκτέλεσή τους από τη Βουλή, ευρώ το ευρώ, εφόσον καταργούσαμε αντίστοιχα άλλα κονδύλια, λιγότερο χρήσιμα. Παράλογες δαπάνες, έσοδα που μένουν ανείσπρακτα, θα χρειαζόταν να εντοπιστούν συστηματικά για να εξοικονομηθούν πόροι. Και μπορεί φέτος , να μην προλάβαινε η Κυβέρνηση - εξ ου και οι άγαρμπες οριζόντιες περικοπές στις δαπάνες, στις αποδοχές των δημοσίων υπαλλήλων αδιακρίτως, οι επιμέρους διορθώσεις στο φορολογικό που παζαρεύονταν ως την τελευταία στιγμή, αντί για μια ολοκληρωμένη, ριζική μεταρρύθμιση που να πείθει , αλλά το **2011** και τα επόμενα χρόνια πολλά ίσως μπορούσαν να γίνουν αν σχεδιάζονταν σωστά από τώρα, με αποφασιστική συμμετοχή των κοινωνικών οργανώσεων, των δημοσίων υπαλλήλων πριν από όλους. Και αυτό γιατί , πολλές φορές έχει παρατηρηθεί ότι ακόμα και καλά επεξεργασμένες, οι εντολές από τα πάνω δεν αρκούν: χωρίς αυτούς που καλούνται να τις εφαρμόσουν... μεταρρυθμίσεις δεν προχωράνε.

Τα ερωτήματα που αιωρούνται στην ατμόσφαιρα , μετά και τις τελευταίες εξελίξεις πολλά και αμείλικτα.

1. Ποιος ευθύνεται για την κατάσταση που αντιμετωπίζει σήμερα η χώρα;

2. Ήταν τελικά το ΔΝΤ , μονόδρομος λόγω της οικονομίας που παρέδωσε η προηγούμενη κυβέρνηση;

3. Έστρωσε και η σημερινή , το χαλί με τις παλινωδίες της;

4. Κράτησε η Αθήνα μία σταθερή γραμμή , εδώ και εβδομάδες, ή μάλλον μήνες; Σε πρώτη φάση , δε θέλαμε λεφτά. Μετά απειλήσαμε ότι θα πάμε στο ΔΝΤ. Μετά θέλαμε Ευρώπη και τέλος επελέγη η αλλόκοτη προσέγγιση του περιστρόφου με το οποίο θα πυροβολούσαμε τους κερδοσκόπους.

5. Και τέλος , υπάρχει έστω κι ένας Έλληνας , που να είχε κάτι τέτοιο υπόψη του , όταν ψήφισε στις **4** Οκτωβρίου;

Και αν κάποια από τα παραπάνω ερωτήματα , είναι εύκολο να απαντηθούν , καθώς δύσκολα μπορεί να αποκρυφτεί ακόμη και σε τυφλωμένους από κομματικό φανατισμό το όργιο σπατάλης και διαφθοράς της προηγούμενης Κυβέρνησης , τα υπόλοιπα , είναι βέβαιο ότι θα βρουν τις απαντήσεις τους στο μέλλον . Αυτή τη στιγμή άλλωστε , δεν έχουν και ιδιαίτερη σημασία. Και αυτό , γιατί απλούστατα... οι σφαίρες δεν γυρίζουν πίσω.

Επειδή όμως , η χώρα θα ζήσει και μετά την προσφυγή στο ΔΝΤ , η Κυβέρνηση το ελάχιστο που οφείλει να κάνει αυτή τη στιγμή , είναι να ανακοινώσει ξεκάθαρα και χωρίς επικοινωνιακά τεχνάσματα , τι ακριβώς σημαίνει αυτή η προσφυγή.

Και λέμε το... ελάχιστο , γιατί σε μια σοβαρή Δημοκρατία ο ρόλος της υπεύθυνης Κυβέρνησης είναι να ενημερώνει ειλικρινά, αντικειμενικά και κυρίως με σαφήνεια και πληρότητα τον λαό για τις παραμέτρους του προβλήματος, τις εναλλακτικές διεξόδους με τα υπέρ και τα κατά τους και τα σχετικά κατά περίπτωση χρονοδιαγράμματα.

Γιατί σε μια σοβαρή Δημοκρατία , η υπεύθυνη Κυβέρνηση φροντίζει να δώσει τη δυνατότητα στον πολίτη να εκφράσει με τα κατά περίπτωση κατάλληλα θεσμικά δημοκρατικά μέσα , την άποψή του και να συμμετάσχει νηφάλια στη λήψη των αποφάσεων, που επηρεάζουν καταλυτικά το παρόν το δικό του και το μέλλον των απογόνων του.

Η περίοδος των πολλών λόγων και των επικοινωνιακών τεχνασμάτων έχει παρέλθει οριστικά. Δεν τα πιστεύει πλέον κανείς. Αυτό το παιχνίδι αργά ή γρήγορα φέρνει αδιέξοδα, όπως περίτρανα αποδείχτηκε και στην περίπτωση του απίστευτα... καταλληλότερου τέως Πρωθυπουργού και των επιτελών του, οι οποίοι είχαν πιστέψει ότι με το επικοινωνιακό παιχνίδι , μπορούσαν να πετύχουν τα πάντα.

Όσον αφορά τέλος εμάς , ας έχουμε υπόψη μας ότι τόσο η πρωτοφανής τα τελευταία χρόνια αδιαφορία της ελληνικής κοινωνίας όσο και η μακάρια αναισθησία της, ήταν αυτή που αποτέλεσε τελικά , το πιο ισχυρό και δραστήριο κόμμα που με την ανοχή του στο κλεπτοκρατικό , σπάταλο, ανορθολογικό και αυθαίρετο μοντέλο ανάπτυξης που σήμερα καταρρέει ,επηρεάσε καταλυτικά την εξέλιξη των πραγμάτων .

Εμείς λοιπόν , που αναρωτιόμαστε -ακόμα- από τον καναπέ μας : τι να κάνουμε , εμείς που θέλουμε ένα δρόμο έτοιμο , ένα δρόμο χαραγμένο από κάποιον τρίτο που θα μας σώσει , ας γνωρίζουμε ότι τέτοιος δρόμος δεν υπάρχει .

Στο βασανιστικό ερώτημα , αν υπάρχει ελπίδα και που θα την αναζητήσουμε, η απάντηση είναι : «ναι, υπάρχει ελπίδα και την αναζητούμε πρώτα και κύρια στον εαυτό μας». Γιατί θα πρέπει να γνωρίζουμε , ότι όσα... μέτρα και αν μας πάρουν , την αξιοπρέπειά μας δεν μπορεί να μας την πάρει κανείς, αν εμείς δεν την παραδώσουμε !

Τέλος, αν κάτι αποδεικνύεται σήμερα με δραματικό τρόπο , είναι η καθοριστική σημασία που έχει για τη ζωή του καθενός από εμάς , η πολιτική. Η πολιτική που σήμερα μάς εκδικείται, επειδή πάψαμε να είμαστε επί της ουσίας πολίτες. Επειδή αρνηθήκαμε την ευθύνη μας για τα Κοινά.

Επειδή , είτε εκφυλιστήκαμε σε ψηφοφόρους - πελάτες των κομμάτων, είτε κλειστήκαμε αυτάρεσκα στον κάθε μικρόκοσμό μας, αφήνοντας κατ' αυτόν τον τρόπο να καθορίζουν τις τύχες μας , συνήθως θλιβεροί και ενίοτε άθλιοι επαγγελματίες... πολιτικάντηδες, οι οποίοι δε δίσταζαν ακόμα και όταν όλη η Ελλάδα... καιγόταν, να αγοράζουν τη σιωπή μας με δανεικά τριχίλιαρα...

Όσον αφορά τώρα , το «Νέο Σχολείο» στα χρόνια του... ΔΝΤ , αλήθεια τι να πει κανείς ; Ακόμα και αν δεχτούμε , ότι γίνεται μια κάποια προσπάθεια αλλαγής του σχολείου και της εκπαιδευτικής πράξης , δίχως όμως τον απαιτούμενο σχεδιασμό , χωρίς να έχει προηγηθεί η αποκατάσταση των υλικότεχνικών ανισοτήτων μεταξύ των σχολικών μονάδων της επικράτειας η οποία κατακερματίζει τον εκπαιδευτικό χώρο , με οικονομικά και κοινωνικά εξαθλιωμένους δασκάλους-εκπαιδευτικούς , με μείωση στο 50% των μόνιμων διορισμών και στο 70% της πρόσληψης αναπληρωτών - προς... το παρόν - , με αύξηση του αριθμού των μαθητών σε κάθε τάξη , το... «Νέο Σχολείο» είναι καταδικασμένο να αποτύχει - με μεγάλους χαμένους τα νέα παιδιά και τη μετέπειτα ελληνική κοινωνία.

Γιατί την αξιοπρέπειά μας ,
δεν μπορεί κανείς να μάς την πάρει
αν εμείς... δεν την παραδώσουμε !

<http://www.paskaristotelis.gr>

4 & 5 Μαΐου